

Avontuur Verhale

Die Swaard in die Klip

Lank, Lank Gelede

in Engeland het 'n wyse en regverdige koning die land regeer.
Sy naam was koning Uther. Tye was goed en die mense het
goed gelewe.

Koning Uther wou 'n towenaar by die hof hê. En so het hy die beroemde Merlin die Towenaar gekies. Merlin kon die toekoms sien. En hy het geweet daardie goeie dae gaan nie lank hou nie.

Koning Uther en die koningin Guinevere
het 'n kind gehad, 'n baba seun.

By 'n kasteelpartytjie vir die koninklike geboorte het Merlin die towenaar die koning eenkant toe geneem. Hy het vir die koning gesê: “Meneer, daar is iets wat jy moet weet. Binnekort sal 'n groot duisternis oor hierdie land val. Jou kind is in groot gevaar. Laat ek die baba ver wegvat. Ek sal seker maak hy bly veilig.”

“Merlyn!” het die Koning verbaas gesê. “Jy is 'n goeie towenaar. En jy is my vriend. Maar daar is geen manier waarop ons sal toelaat dat iemand ons kind wegneem nie!”

Ongelukkig het die koningin kort ná die kind se geboorte gesterf. Nie lank daarna nie, is koning Uther in die geveg dood gemaak. Die einste nag het Merlin die kasteel binnegevee en die kind gevat.

Die volgende oggend het die koninklike verpleegster die kinderkamer binne gegaan. Ag nee, geen krip! In vrees het die verpleegster, die adellike en dienaars oral gekyk. Maar die baba was weg!

Vir jare was daar geen koning om op die troon te sit nie. Geen koning om die wette te stel nie. Manne van hoë rang het mekaar geveg om koning te wees.

Duisternis het oor die land geval. Rowers en groepe van wilde mans het die strate van Londen regeer. Bose mans het by huise ingebreek en gevat wat hulle wou hê. Reisigers op die paaie was gespring en beroof. Die mense van Engeland het in vrees geleef.

Tog ver weg was daar 'n stil plek. 'n Goeie ridder, heer Ector, het in vrede saam met sy twee seuns gelewe. Sy eerste seun was Kay genoem. Sy jonger seun Arthur was as baba aangeneem.

Jare tevore het 'n vreemdeling na heer Ector gekom met 'n baba. Hy het hom gevra of heer Ector die kind sou grootmaak. Die ou ridder het die baba in sy arms geneem, tog te bly vir 'n tweede kind. Hy het die baba Arthur genoem en die kind as sy eie grootgemaak.

Toe Arthur tien jaar oud was, het dieselfde vreemdeling na heer Ector se huis teruggekeer. Hy kon lees en skryf, en daarom het heer Ector hom gehuur om sy twee seuns te leer. Kay kon nie stil sit vir lesse nie, en hy het opgehou om te kom.

Maar Arthur het geluister met groot helder oë. Hy het alles geleer. Ek wed dat jy nou al geraai het wie daardie vreemdeling was - niemand anders as Merlin die towenaar nie!

Aan die einde van elke dag wanneer Arthur sy take voltooi het, was dit tyd vir sy lesse. Merlin sou vir ure saam met Arthur sit en hom leer van die wêreld.

Arthur was 'n skraal seuntjie, nie sterk soos sy groot broer Kay nie. Merlin het vir hom gesê om nie daaroor bekommerd te wees nie. Hy het vir hom gesê wat die belangrikste is, dit was om 'n hart te hê wat groot en sterk was. Merlin het gesien hoe die voëls, jakkalse en takbokke vir Arthur gevolg het. Hy kon sien dat die seuntjie 'n baie groot en sterk hart het.

Teen die tyd wat Arthur 16 was, het sy broer Kay 'n ridder
geword. Hy was nou heer Kay genoem.

Arthur was lief vir niks meer as om sy broer as 'n skildknaap te dien nie. Hy het baie gesorg vir sy broer se tuniek en helm, sy spiese en harpoen.

Eendag met lestyd het Merlin weggekyk. Hy het opgestaan.

“Wat is fout?” het Arthur gevra.

“Die mense het hoop nodig,” het Merlin gesê. “Arthur, daar is iets wat ek moet doen. Ek moet nou gaan.”

Daardie nag, toe die nag op sy donkerste was, het Merlin die towenaar na Londen se markplein gegaan. Hy gaan staan in die middel van die plein en wys sy towerstaf na die sterre.

Die volgende oggend met dagbreek het mense by die mark begin aankom. Daar voor hulle was iets heel vreemd. 'n Blok wit marmor het in die middel van die dorpsplein gestaan. Op die blok het 'n reuse klip so groot soos 'n baie groot rots gelê. Heel bo op die klip was daar 'n goue swaardhandvatsel en 'n lem wat 'n paar duim uit gestee het wat in die son skyn.

Tog - dit was baie vreemd - die res van die lem is diep in die klip begrawe. Niks hiervan was die vorige dag daar nie!

Wat meer is, die volgende woorde kon bo-op die lem gesien word:

“Wie hierdie swaard uit hierdie klip kan haal, is die ware koning van Engeland!”

Toe die skare hierdie boodskap gehoor het, het die mense op na daardie wit marmerblok gespring. Die een na die ander het probeer om die swaard te beweeg. Elkeen het probeer, maar die swaard het vas gestee. Dit het nie beweeg nie.

Een het in swaarmoedigheid gesê: “Daar is geen mens wat daardie swaard kan uittrek nie!”

“Ons sal wel sien!” het 'n stem in die skare gesê. Die hertog van Cornwall, geklee in sy en linte, hy het na die wit marmerblok gestap. “Hoor julle, hoor julle!” het hy gesê. “Ek vra dat 'n toernooi gehou moet word, een maand van vandag af. Ridder van enige plek en oral in Engeland word genooi om te kom. Daar sal kompetisies en pryse wees. En 'n groot fees vir almal!”

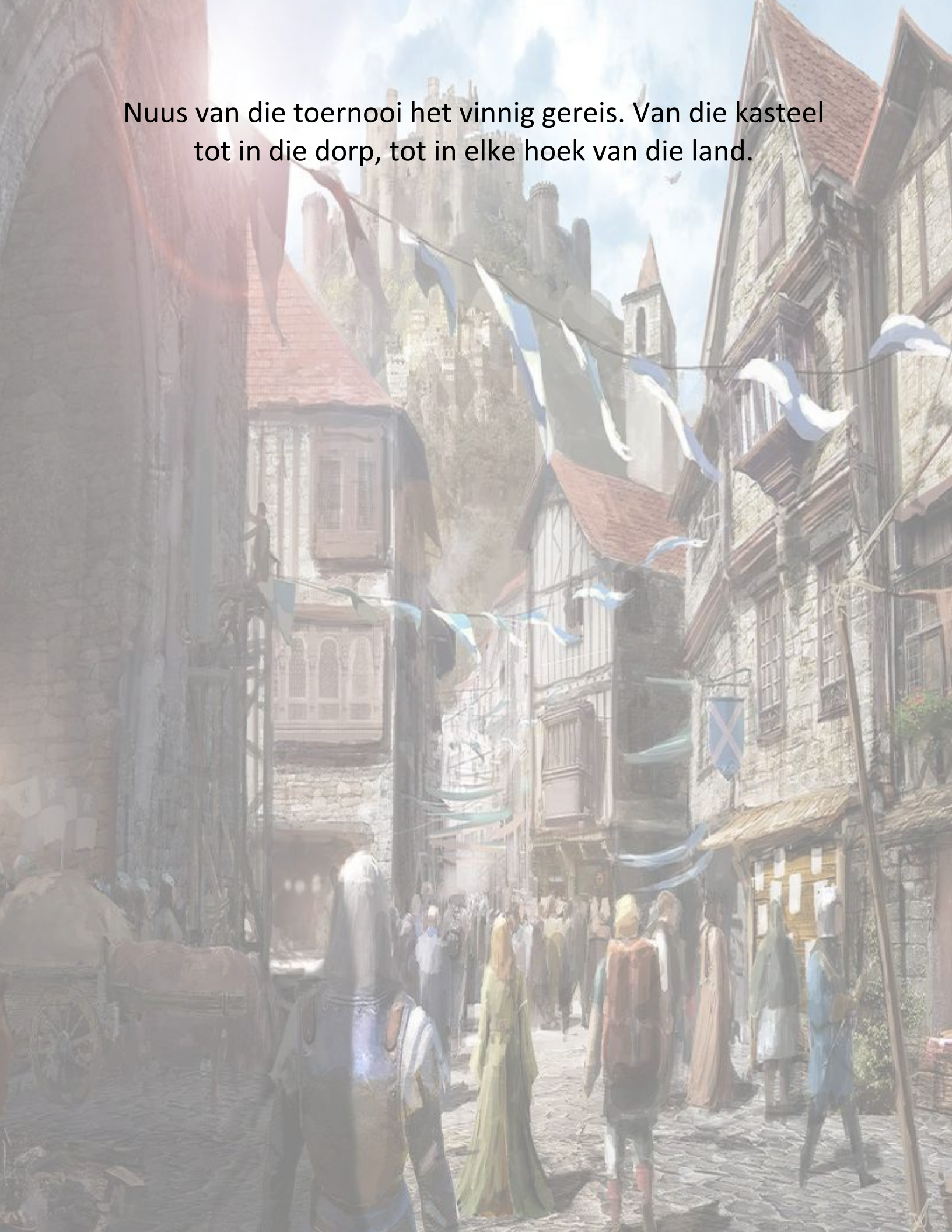
Die hertog het aan sy vrou, die hertogin, gesê: "Omdat ek mans ken, sal hierdie toernooi die sterkste en beste ridders in die hele Engeland trek!"

Die hertogin het gesê: 'Dis 'n goeie idee, my skat. Al wat ons nodig het is een ridder wat so sterk is dat hy daardie swaard uit die klip kan trek. Dan sal ons uiteindelik weer 'n koning hê!"

Die mense het gedans en gejuig. Uiteindelik was daar iets om oor bly te voel!

Nuus van die toernooi het vinnig gereis. Van die kasteel tot in die dorp, tot in elke hoek van die land.

Uiteindelik het die woord uit gekom tot by die verste huis van heer Ector. Heer Kay het die nuus gehoor toe hy besig was om sy swaard blink te maak.

“Arthur!” het hy uit geroep.

Arthur was weer in die bos en was besig om die voëls uit sy hand te voer. Hy het 'n hoop saad vir die voëls neergesit en 'n hoop vir die eekhorings. Toe hardloop hy vinnig om sy broer te sien.

“Daar is jy!” het Kay gesê. “Daar gaan 'n toernooi in Londen wees. Ons moet dadelik vertrek!”

Dit is goeie nuus! Arthur was nog nooit meer as 'n paar kilometer van die huis af nie. Hy sou die beste knaap ooit vir sy broer wees!

Arthur het terug na die huis gehardloop. In die binnehof was sy pa besig om die perde reg te maak.

Heer Ector en sy twee seuns het deur Londen gery op pad na die toernooi. Terwyl hulle 'n kort blaaskans op die markplein geneem het, het iets in die son geblink. "Daardie swaard lyk of dit reg in daardie klip ingaan," het Arthur gesê. "Maar hoe kan dit wees? Dis onmoontlik." Maar hoekom het wagne oral rondom dit gestaan?

Die pa en sy twee seuns het die toernooi gehaal. Heer Kay het weggehardloop om in die ry te staan om te registreer. Heer Ector het baie ou vriende gegroet – hertoë, grave, baronne, en gravinne.

Arthur het buite hul tent gesit en sy broer se helm gepoleer totdat dit helder geskyn het.

'n Trompet blaas. Die toernooi was op die punt om te begin!

“Kry my swaard, het Kay geëis”

“Dadelik,” het Arthur gesê. Maar waar was dit? Arthur het paniekbevange rond gekyk.

Kay se spies, strydbyl en dolk was presies waar hulle moes wees.
Maar geen swaard nie. “Kay ...” het hy gesê, “wat van 'n
gevegsbyl?”

“Arthur, ek het vir my swaard gevra!”

“Ja, natuurlik,” het Arthur gesê. “Maar net 'n oomblik.”

“Maak net gou!” het Kay gesê.

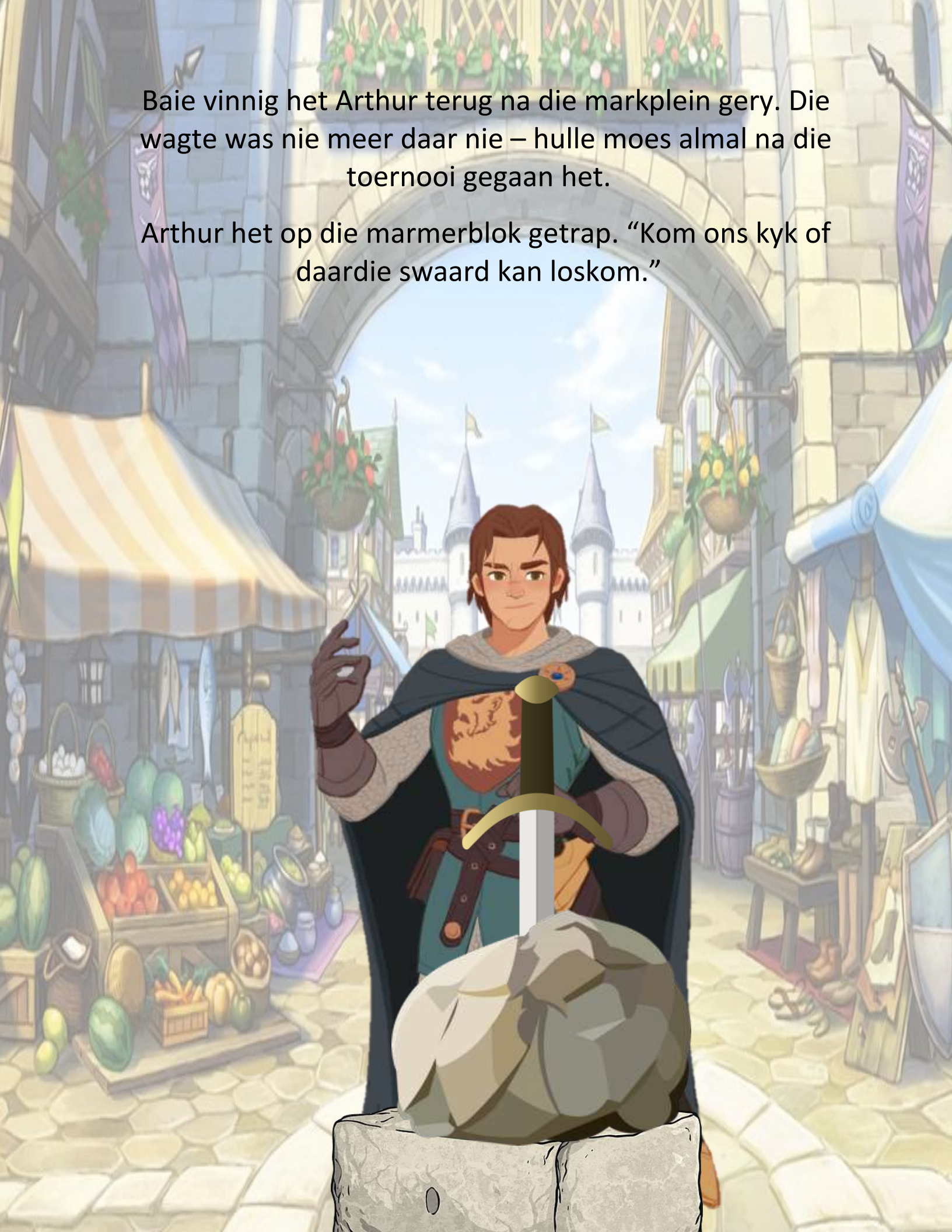
Arthur het terug na die tent gehardloop. Miskien het hy Kay se swaard daar gelos? Hy het deur die sak wapenrusting en wapens gesoek. Hoe kon hy so iets laat gebeur? Toe het hy 'n idee.

Baie vinnig het Arthur terug na die markplein gery. Die wagte was nie meer daar nie – hulle moes almal na die toernooi gegaan het.

Arthur het op die marmerblok getrap. “Kom ons kyk of daardie swaard kan loskom.”

Hy vat die handvatsel van die swaard vas. Hy het die swaard 'n bietjie beweeg. “Haai!” hy het gesê. “Dit is lossier as wat ek gedink het.”

Met een groot ruk het die swaard uitgegely. Arthur is teruggegooi, maar die swaard was veilig in sy hande. “Ek sal dit verseker dadelik terugbring.” En hy jaag terug na die plek waar sy broer gewag het.

“Hier is dit,” het hy gesê en het die swaard aan sy broer gegee.

Kay kyk een keer. “O!” het hy baie verbaas gesê.

“Wat is dit?” het Arthur gesê. Maar sy broer was weg.

Kort daarna het hy sy broer se stem buite die tent gehoor.
“Vader, ek het iets om vir jou te wys.” Kay en sy pa het die tent binne gestap.

“Kyk!” het Kay gesê. Terwyl hy na die swaard gewys het.

Heer Ector staar. Sy gesig het wit geword. "Kay," het sy pa gesê, teenoor sy ouer seun, "waar het jy hierdie swaard gekry?"

“Dit is myne!” het Kay gesê en hou dit naby hom. “Ek het dit nou.”

“Kay!” het sy pa weer in 'n streng stem gesê. “Ek sal jou nog een keer vra. Waar het jy hierdie swaard gekry?”

Die jong ridder se kop het afgesak.

“Van Arthur,” het hy gesê. “Hy het my swaard verloor! Op een of ander manier het hy hierdie een gekry.”

“Arthur?” en die pa het na sy jonger seun gedraai. “Hoe het jy hierdie swaard gekry?”

“Ek is jammer!” het Arthur gesê. “Vader, ek sal dit dadelik terug sit. Ek het bedoel om dit te leen toe ek dit uit die klip getrek het.”

“Jy moet ons neem na waar jy hierdie swaard gekry het. Nou dadelik!”

Die drie het na die markplein gehaas.

Arthur het op die marmerblok geklim. "Dit het van hier af gekom," het hy gesê. En hy het die swaard oor sy kop gelig.

Toe laat val hy die lem terug in die klip. "Nou is dit weer terug."

“Haai,” het heer Kay gesê. “Ek het nog 'n swaard nodig!” En hy het op die marmerblok opgespring. Hy gryp die heft van die swaard, trek en trek. Maar dit het nie beweeg nie.

Kay het vir Arthur geskree: “Wat het jy daaraan gedoen?”

“Niks nie!” het die seun gesê.

“Jy moes iets gedoen het!” het heer Kay geskree.

“Bly stil! Beide van julle!” het die pa gesê. “Dit is beter as niemand ons sien of hoor nie.”

Maar dit was te laat. 'n Skare het reeds begin vorm.

“Haai! Het jy daardie swaard uit die klip getrek?” het een uit geroep.

“Ja,” het Arthur gesê. “Ek het.”

“Doen dit weer!” het 'n ander een uit die skare geroep.

“Ja, laat ons dit self sien!”

Arthur het sy hande om die goue handvatsel gesit. En met een ruk het die lem uit gegly.

“Wie is jy?” het 'n ander stem uit geroep. “Wat is jou naam?”

“Arthur,” het die seun gesê.

“Wag ’n bietjie, sit daardie swaard terug!” het ’n Lang ridder van die skare af vorentoe gestoot. “Enigiemand kan dit uittrek as dit eers getrek is!”

“Gaan voort. Sit dit terug, seun,” het ’n stem gesê. Dit was die hertog van Cornwall, die een wat vir die toernooi uitgeroep het.

“Goed,” het Arthur gesê. Hy gly die lem met gemak terug in die klip.

“Laat ek daarby uitkom!” het die lang ridder gesê. Hy spring op en gryp die handvatsel van die swaard. Maar trek en ruk met al sy mag, maar die swaard wou nie beweeg nie. Nie eers 'n bietjie nie.

Nog 'n ridder het probeer. Dan nog een. Maar niemand kon die swaard beweeg het nie. Sommige het gewag en gedink hoe langer hulle die swaard trek, hoe losser sou dit raak. Maar toe elkeen aan die beurt gekom het, het die swaard nie vir hulle beweeg nie.

“Laat die seun nou probeer,” het die hertog van Cornwall gesê. “Arthur, gaan voort.”

Arthur het weer na die klip gestap. In een beweging het hy die swaard bevry. Hierdie keer het hy dit hoog bo sy kop gehou. Die lem het in die son geflits. Met groot verbasing het die skare nie geweet wat om te dink nie.

Een het uiteindelik uitgeroep. "Hy moet ons nuwe koning wees!"

"Ons het 'n koning!" het 'n ander uit geroep. "Uiteindelik!"

"Hou op!" het die lang ridder geskree. "Dink jy regtig hierdie maer seuntjie gaan oor ons almal heers?"

“Ja!” het 'n stem gesê. Alle oë het omgedraai. Dit was Merlin die towenaar.

“Ek ken hierdie seun. Ek ken sy hart. Daar is niemand in Engeland wat 'n hart het wat groter en sterker as syne is nie. Die swaard het vir ons gesê dat hierdie jong man die volgende koning van Engeland gaan wees. En daar is nog iets!”

“Die seun,” het Merlin gesê en na Arthur gewys, “hy is die ware kind van koning Uther. Hy is die vermiste baba!”

'n Gejuig het begin opklink. " Heil, koning Arthur!" het iemand uit die skare geroep.

Heer Ector het op sy knieë geval. Toe heer Kay. Die een na die ander het ook op hul knieë geval. Almal het gejuig. Uiteindelik is 'n koning gekies. 'n Fris jong koning, en 'n nuwe dag vir Engeland!

Die Einde

THINK

DIGITAL ACADEMY

FreePik